

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 673/2024
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућине, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Ђорђе Пешић, адвокат у ..., против туженог „Градитељ“ АД у стечају из Лесковца, ради утврђења права коришћења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 8 Пж 3975/23 од 06.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 3975/23 од 06.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 8Пж 3975/23 од 06.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 602/2019 од 27.03.2023. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да има право коришћења на катастарским парцелама бр. .. и .. КО Лесковац у мерама и границама као у изреци пресуде, као и да се призна и упише право коришћења тужиоца у јавном регистру непокретности, а одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда 8 Пж 3975/23 од 06.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном

поступку, истичући да је потребно одлучивање Врховног суда ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове је одређено тражио.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев за утврђење права коришћења на предметним парцелама. Нижестепени судови су, између осталог, утврдили да је на предметним парцелама као носилац права јавне својине уписана Република Србија, те да се ради о нужном супарничару који је морао бити обухваћен тужбом. Како то није случај, нижестепени судови су тужбени захтев одбили и позивом на одредбу члана 211. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Без утицаја на изузетну дозвољеност ревизије је позивање ревидента на Закон о основама својинскоправних односа у ситуацији када су нижестепени судови закључили да тужилац није тужбом обухватио лице које због природе правног односа мора бити обухваћено тужбом. Такође, ревидент не указује на другачије судске одлуке поводом истоврсног правног питања, нити указује на потребу за новим тумачењем права.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 16.08.2019. године. Означена вредност предмета спора износи 100.000,00 динара.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. даље је

прописано да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Имајући у виду да у овом привредном спору, означена вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Ревизијски суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да трошкови настали у вези са одговором на ревизију нису неопходни за одлучивање о ревизији у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић